

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXVIII. — Wydana i rozesłana dnia 15. listopada 1899.

Treść: *M* 217. Rozporządzenie, dotyczące się ustanowienia przedaźni sądowej w Wiedniu.

217.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 29. października 1899,

tyczące się ustanowienia przedaźni sądowej w Wiedniu.

Na zasadzie artykułu XLI. ustawy wprowadzającej Ordynację egzekucyjną (ustawa z dnia 27. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 78), rozporządza się w wykonaniu §§. 274, ust. 2 i 280, ust. 3 Ordynacji egzekucyjnej:

Ustanowienie przedaźni sądowej i jej zakres działania.

§. 1.

Do sprzedawania ruchomości fizycznych sądowo zajętych, znajdujących się w dzielnicach VII aż do IX, tudzież XVI aż do XIX miasta Wiednia, ustanawia się lokal licytacji publicznych (przedaźni sądową).

Przedaźnia sądowa zostaje pod kierownictwem i nadzorem c. k. Sądu egzekucyjnego wiedeńskiego.

Służba i sprawowanie czynności w przedaźni urządzone będą instrukcją przez Ministerstwo sprawiedliwości zatwierdzoną.

§. 2.

Ruchomości fizyczne sądowo zajęte, znajdujące się w tych dzielnicach Wiednia, które w §. 1 nie są wymienione, mogą być sprzedawane w przedaźni sądowej:

1. jeżeli sprzedaż w przedaźni sądowej proponuje wierzyciel egzekwujący i zarazem zabezpieczenia kosztu przywozu stąd powstałe, tudzież kosztu odesłania napowrót, gdyby to było potrzebne, lub

2. jeżeli w razie sprzedaży w przedaźni sądowej możnaby bez znacznego przyrostu kosztów uzyskać większą sumę, aniżeli wtedy, gdyby ruchomości sprzedawano w tem miejscu, w którym się znajdują.

§. 3.

Nadto można sprzedawać w przedaźni sądowej:

1. ruchomości fizyczne znajdujące się w Wiedniu a należące do masy upadkowej, jeżeli postępowanie upadkowe toczy się w sądzie tutejszo-krajowym, sprzedaż zaś odbyć się ma sposobem przepisany w postępowaniu egzekucyjnym (§§. 142, 145 O. e.);

2. ruchomości fizyczne sądowo zajęte, które nadesłane będą sądowi egzekucyjnemu wiedeńskiemu w celu sprzedania przez licytację lub z wolnej ręki (§§. 268 i 274 O. e. i §§. 390 i 393 regulaminu).

§. 4.

Do przedaźni sądowej nie przyjmuje się i także nie sprzedaje się:

- a) przedmiotów palnych i łatwo wybuchających;
- b) przedmiotów z mieszkań, w których panują lub panowały choroby zaraźliwe, dopóki nie odbędzie się przepisane odwietrzenie;
- c) przedmiotów onieczyszczonych lub robactwem obsiadłych, dopóki nie zostaną wyczyszczone;
- d) przedmiotów, do których pomieszczenia choćby tylko częściowego, lokale przedaźni nie wystarczają (np. wielkich składów towarów, większych machin itp.);
- e) przedmiotów, które się prędko psują i z reguły także zwierząt żywych.

Sprzedaż w przedażni sądowej.

§. 5.

Czy sprzedaż ma odbyć się w przedażni sądowej, o tem stanowi Sąd egzekucyjny wiedeński (§§. 272, ust. 1, i 289 O. e.). Z zastrzeżeniem wyjątku wynikającego z §. 2, l. 1, sprzedaż w przedażni może być zarządzona z urzędu lub na wniosek.

Co do sprzętów domowych i wszelkich takich rzeczy, których wartość jest nader mała w stosunku do kosztów, jakich wymagałoby sprowadzenie tych przedmiotów do przedażni a według okoliczności odesłanie ich napowrót, sprzedaż ich w przedażni może być zarządzona tylko w takim razie, jeżeli można przywieść je i odwieść przy sposobności przewozu innych przedmiotów bez kosztów lub z małymi kosztami (§. 281 O. e.).

§. 6.

W przedażni sprzedaje się przez licytację. Licytacja odbywać się może według mas egzekucyjnych (upadkowych) lub według grup przedmiotów, tak, że przedmioty tego samego rodzaju, do rozmaitych mas należące, mogą być licytowane jednocześnie, lecz każdy z osobna. W tym ostatnim przypadku co do każdej masy spisać należy osobny protokół.

Do licytowania pewnych grup przedmiotów tego samego rodzaju mogą być wyznaczone z góry poszczególne dni każdego tygodnia lub każdego miesiąca.

§. 7.

Zamiast pewnej godziny można w razie potrzeby wyznaczyć do licytacji czas kilku godzin, na przykład: Licytacja odbywać się będzie we czwartek dnia 7. grudnia w czasie pomiędzy godziną 8 a 12 przedpołudniem.

§. 8.

Jeżeli na licytacji w przedażni nie zaoferowano za jakieś przedmioty kwoty wyrównującej cenę wywołania a drogą sprzedaży z wolnej ręki możnaby uzyskać cenę kupna większą od kwoty zaoferowanej, przedmioty te można sprzedać w przedażni z wolnej ręki (§. 280, ust. 2 i 3 O. e.). Pod tym względem nie rozróżnia się, czy kwota największa za ten przedmiot na licytacji zaoferowana wyrównywa najmniejszej dopuszczalnej cenie (§. 277 O. e.), czy jest od niej mniejsza. W razie sprzedaży z wolnej ręki, nie wolno sprzedać rzeczy poniżej połowy wartości szacunkowej, jeżeli zaś największa kwota, na licytacji zaoferowana, przenosiła połowę wartości szacunkowej, nie wolno jej sprzedać poniżej tej kwoty zaoferowanej.

Zarządzając sprzedaż w przedażni, winien Sąd egzekucyjny orzec na wniosek lub z urzędu, czy w danym razie przedmioty mają być w przedażni w myśl pierwszego ustępu z wolnej ręki sprzedane. Orzeczenie to może być na wniosek i później wydane; wniosek jednak podać należy do Sądu egzekucyjnego najpóźniej w przededniu licytacji.

Zezwalając na sprzedaż z wolnej ręki w przedażni, winien Sąd egzekucyjny oznaczyć zawsze cenę, poniżej której przedmioty nie mogą być na licytacji przysądzone.

§. 9.

Pod względem sprzedaży przedmiotów nadesłanych Sądowi egzekucyjnemu do sprzedania z wolnej ręki i sprzedawanych w przedażni (§. 3, l. 2), obowiązują postanowienia §. 268 O. e. Przepis §. 8, ustęp 1 rozporządzenia niniejszego, dotyczący się ceny sprzedaży, nie stosuje się do takich sprzedaży z wolnej ręki.

§. 10.

Jak długo przedmioty, umieszczone w przedażni celem sprzedania z wolnej ręki, mogą tam być pozostawione, postanawia to i ogłasza periodycznie z góry na pewien okres Sąd egzekucyjny ze względem na stan czynności i miejsce do rozporządzenia służące. Z reguły termin do sprzedaży z wolnej ręki nie powinien przekraczać dni czterech. Sąd egzekucyjny może jednak w poszczególnym przypadku wyznaczyć do sprzedaży z wolnej ręki termin krótszy od wyznaczanego popospolicie terminu do zachowywania, jeżeli to okazuje się potrzebnem ze względu na jakość przedmiotu lub dla innych powodów rzeczowych.

§. 11.

Licytacje i sprzedaże z wolnej ręki odbywają się w przedażni tylko w dniach powszednich.

§. 12.

Przedmioty przeznaczone na sprzedaż przystawić należy do przedażni z reguły na trzy, najpóźniej zaś na dwa dni przed licytacją. Kosztowności i wszelkie inne rzeczy wartościowe, w kancelaryi sądowej lub w urzędzie depozytowym zachowywane, przynosić należy do przedażni z reguły dopiero w samymże dniu licytacji.

Przedmioty skądinąd nadesłane, które mają być w przedażni sprzedane z wolnej ręki, odnieść należy bezzwłocznie do przedażni.

§. 13.

Przedmioty obejmować ma dla przewiezienia do przedaźni i oddawać przedaźni, organ egzekucyjny.

Przeniesienie do przedaźni celem sprzedania nie jest zarządzeniem wzięcia w zachowanie (§. 259 O. e.), przeto leż wniosku o sprzedanie w przedaźni nie należy uważać za wniosek o zachowanie polączony z wnioskiem o sprzedanie.

§. 14.

Zarządzając sprzedaż w przedaźni (§. 5, ust. 1) należy orzec, że organ egzekucyjny winien w czasie wyznaczonym w §. 12 zabrać przedmioty zajęte celem ich sprzedania i odstawić do przedaźni.

Do późniejszego wniosku, żeby zaniechać przewiezienia przedmiotów do przedaźni, można przychylić się tylko w tym razie, jeżeli zarazem postępowanie przedaźne lub egzekucyjne zostaje wstrzymane lub odroczone.

Oglądanie przedmiotów w przedaźni umieszczonych.

§. 15.

Chcącym kupować, wolno w godzinach czynności oglądać przedmioty w przedaźni umieszczone.

Koszta przewozu i zachowania. Ubezpieczenie.

§. 16.

Koszta przewozu ponosi na razie Rząd a interesowani obowiązani są zwrócić je według taryfy przez Ministerstwo sprawiedliwości zatwierdzonej.

Aż do dalszego zarządzenia, strony nie są obowiązane zwracać innych kosztów, jakie Rząd ponosi przez zachowywanie i sprzedaż przedmiotów w przedaźni.

Odpowiedzialność za przedmioty sprzedać się mające w przedaźni bierze na siebie Rząd od chwili objęcia ich do przewozu.

Przedmioty te należy ubezpieczyć od pożaru.

Zwrót kosztów przewozu.

§. 17.

Koszta przewozu (§. 16) są kosztami sprzedaży sądowej i stosownie do §. 286, ust. 2 O. e. (§. 288 O. e.) mają być zwrócone z kwoty przez sprzedaż uzyskanej.

Jeżeli egzekucya lub postępowanie przedaźne zostaną wstrzymane, koszta przewozu ściągnąć należy od egzekwującego wierzyciela. Kilku wierzycieli

przedają popierających, ponosić mają koszta w stosunku swoich wykonalnych wierzytelności.

Mając te koszta obliczyć, uwzględnia się wierzytelności wykonalne zawsze tylko w sumie, czyniącej dziesięć koron lub krotność dziesięciu koron, z zaokrągleniem na najbliższą wyższą krotność. Wierzytelności mniej niż dziesięć koron wynoszących nie bierze się na uwagę. Oblicza się przez zsumowanie kapitałów, odsetek i kosztów.

§. 18.

Te koszta przewozu, których nie zaspakaja się przez potrącenie z sumy przez sprzedaż uzyskanej, ściągać należy według przepisów, tyczących się ściągania kosztów komisji sądowych.

Składowe od przedmiotów, których nabywca nie zabrał.

§. 19.

Ten, który przedmioty kupił na licytacji lub z wolnej ręki, obowiązany jest objąć te przedmioty niezwłocznie a najpóźniej nazajutrz po licytacji lub sprzedaży. Od przedmiotów nie objętych w czasie właściwym, winien nabywca opłacić składowe od rozpoczęcia się drugiego dnia po licytacji lub sprzedaży. Z tą chwilą kończy się odpowiedzialność Rządu za przedmiot sprzedany (§. 16, ustęp 3). Nadto Sąd egzekucyjny ma prawo oddać przedmioty na niebezpieczeństwo i koszt nabywcy trzeciej osobie w zachowanie.

Wysokość składowego ustanowiona będzie w taryfie przez Ministerstwo sprawiedliwości zatwierdzonej.

Odwożenie napowrót przedmiotów niesprzedanych.

§. 20.

Przedmioty, które nie zostały sprzedane ani na licytacji, ani z wolnej ręki w terminie do tego wyznaczonym, zwrócić należy obowiązanemu (zachowawcy).

Zwrócenie zarządza się i uskutecznia z urzędu.

Koszta odesłania napowrót zaspokoić ma wierzyciel egzekwujący (§. 17, ustęp 2 i 3).

Z uskutecznieniem zwrotu kończy się odpowiedzialność Rządu (§. 16, ustęp 3).

Zachowywanie w przedaźni. (Zachowywanie dobrowolne).

§. 11.

O ile miejsce lokalu na to pozwoli, można ruchomości sądownie zajęte oddawać do przedaźni

w celu zarządzenia ich zachowania. Do takiego zachowywania stosują się przepisy §. 259 O. e.; zachowywanie w przedażni ma to znaczenie co zachowywanie w zakładzie zostającym pod nadzorem publicznym.

Przedmioty w §. 4 oznaczone, są wyłączone od przyjmowania do zachowywania w przedażni.

Najdłuższe dopuszczalne trwanie zachowywania ustanawia i ogłasza peryodycznie z góry na pewien okres Sąd egzekucyjny. Trwanie zachowywania może być wyjątkowo w poszczególnych przypadkach z ważnych powodów na wniosek przedłużone.

Za takie zachowywanie uiszczają należyte opłaty. Wysokość opłat ustanowiona jest w taryfie przez Ministerstwo sprawiedliwości zatwierdzonej. Pod względem ściągania i prawa pierwszeństwa tych opłat obowiązują postanowienia §§. 17 i 18 niniejszego rozporządzenia.

Opłaty przypadające za zachowywanie przed licytacją uchylone, ściągnąć należy od egzekwującego wierzyciela stosownie do §. 18go niniejszego rozporządzenia (§. 259 O. e.).

Pod względem kosztów przywozu (odwozu napowrót) tych przedmiotów do przedażni, stosują się odpowiednio postanowienia §§. 16, ustęp 1, 17, 18 i 20 niniejszego rozporządzenia.

Wejście w wykonanie.

§. 22.

Przedażnią dla VIII. aż do IX. tudzież XVI. aż do XIX. dzielnicy miasta Wiednia otwiera się dnia 1. grudnia 1899 w Wiedniu, IX., Ackergasse Nr. 11 A.

Postanowienia niniejszego rozporządzenia wchodzą w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Kindinger r. w.